

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.732 van 20 december 2000
in de zaak A. 92.279/IX-2397.**

In zake : Marc VAN STEEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BRAL,
kantoor houdende te GENT,
Henleykaai 3

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc VAN STEEN
op 30 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorde-
ren van de tenuitvoerlegging van de beslissing van
7 april 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken
waarbij hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege
wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de
vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 november
2000;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRAL,
die verschijnt voor verzoeker en van adjunct-adviseur
juriste E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Marc VAN STEEN is sinds 28 maart
1974, in dienst bij de rijkswacht. Sinds 26 juni 1987
bekleedt hij er de graad van eerste wachtmeester. Sinds
1 september 1986 maakt hij deel uit van de POSA
(=Protectie Observatie Steun Aanhouding) Antwerpen.

1.2. Op 4 september 1997 geeft
kapitein-commandant VAN BROECKHOVEN, commandant POSA
Antwerpen, aan luitenant POTTERS de opdracht om een
voorafgaand onderzoek inzake tucht in te stellen op
grond van een verklaring van een personeelslid.

1.3. Op 9 september 1997 richt kapitein DEBACKER,
commandant van de BOB Antwerpen, een verslag aan de
procureur des Konings te Antwerpen omtrent een operatie
met als codenaam "Ops ASOP" in verband met het uitvoeren
van opdrachten buiten dienstverband door leden van het
peloton "POSA".

Op 1 april 1998 zendt de commandant van de BOB Antwerpen een bijkomend verslag aan de procureur des Konings te Antwerpen. Hij vraagt het akkoord om het dossier over te maken aan de tuchtoverheid van de betrokken rijkswachters. In de rand wordt genoteerd "akkoord".

Met een nota van 3 april 1998 meldt de commandant van de BOB Antwerpen aan de eenheidscommandant van verzoeker dat er een georganiseerd circuit bestaat in de schoot van POSA Antwerpen waar observatie- en bewakingsactiviteiten worden uitgevoerd ten behoeve van privé-organismen of personen. In de nota wordt de naam van verzoeker vermeld als organisator van deze nevenactiviteiten en wordt erop gewezen dat in totaal bijkomend vier personeelsleden werden geïdentificeerd die voor verzoeker hebben gewerkt.

1.4. Op 24 april 1998 richt de commandant van de BOB Antwerpen een "omstandig beslissings- en informatierapport" aan de procureur des Konings te Antwerpen omtrent de operatie "Ops ASOP". Hij besluit dat de betrokkenen feiten hebben gepleegd die vatbaar zijn voor strafrechtelijke sancties, namelijk het uitoefenen van het beroep van privé-detective zonder vergunning van de minister van Binnenlandse Zaken en het verrichten van zwartwerk. Hij vraagt onder meer of de betrokken rijkswachters naar de commandant van de rijkswacht moeten worden verwezen om tuchtrechtelijk te worden gestraft.

1.5. Op 28 mei 1998 meldt de procureur des Konings aan de commandant van de BOB Antwerpen dat vijf rijkswachters, waaronder verzoeker, zich schuldig hebben gemaakt aan strafbare feiten doch dat zijn ambt wegens opportuniteitsredenen niet overgaat tot strafrechtelijke vervolging. Hij stelt dat een tuchtstraf hem gepast voorkomt daar betrokkenen onmogelijk het vertrouwen

kunnen behouden dat van hen wordt verwacht binnen de rijkswacht en meer bijzonder binnen een gespecialiseerde dienst als POSA. Hij meent dat de betrokken rijkswachters naar de commandant van de rijkswacht moeten worden verwezen om tuchtrechtelijk te worden gestraft.

1.6. Op 2 juni 1998 vraagt de commandant POSA Antwerpen aan luitenant POTTERS om het voorafgaand onderzoek inzake tucht, dat was uitgesteld in samenspraak met de commandant SIE (=Speciaal Interventieëskadron) en de commandant BOB teneinde een beter zicht op de zaak te krijgen, alsnog uit te voeren. Dat onderzoek wordt beëindigd met een verslag van 24 juni 1998.

Op 3 juni 1998 vraagt de commandant POSA Antwerpen aan de procureur des Konings te Antwerpen hem, als eenheidscommandant verantwoordelijk voor het instellen van een tuchtonderzoek, de toestemming te verlenen tot het gebruik van de opgestelde verslagen voor administratieve doeleinden.

Op 4 juni 1998 geeft de procureur des Konings aan de commandant POSA Antwerpen ten uitzonderlijke titel toestemming tot het gebruik in het tuchtonderzoek tegen leden van POSA Antwerpen van de verslagen aan zijn ambt in het kader van de operatie ASOP.

1.7. Met een nota van 9 juni 1998 meldt geneesheer kapitein-commandant VAN BRAGT van de Medische Dienst van de Groep Antwerpen aan de directeur personeel en logistiek van de Groep Antwerpen en aan de tweede commandant van POSA Antwerpen dat hij verzoeker op 9 juni 1998 heeft gezien en dat het hem tegenaangewezen lijkt verzoeker nu kennis te laten nemen van documenten, dat hij niet in staat is zich naar behoren te verdedigen

en dat hij hem opnieuw ziet op 16 juni 1998 om de zaak te evalueren.

1.8. Op 9 juni 1998 stelt de commandant POSA Antwerpen aan de directeur personeel en logistiek van de Groep Antwerpen voor om verzoeker een voorafgaande detachering ten bewarende titel in afwachting van een mutatie bij ordemaatregel op te leggen.

Op 16 juni 1998 meldt majoor BOUDIN, directeur personeel en logistiek van de Groep Antwerpen, aan verzoeker dat hij de intentie heeft om het voorstel van de commandant POSA Antwerpen tot voorafgaandelijke detachering van verzoeker bij te treden. Na het verhoor van verzoeker op 16 juni 1998 meldt de directeur personeel en logistiek van de Groep Antwerpen aan verzoeker dat hij niet verder deel kan uitmaken van de POSA Antwerpen en dat hij tevens geen deel kan uitmaken van een eenheid binnen de provincie Antwerpen. Hij stelt voor verzoeker voorafgaand te detacheren naar de Algemene Reserve.

Op 23 juni 1998 beslist de commandant van de rijkswacht om verzoeker in afwachting van een beslissing tot mutatie bij ordemaatregel ten bewarende titel te detacheren naar het eerste eskadron infanterie van de Algemene Reserve omdat "verschillende leden van de POSA ANTWERPEN buiten dienstverband observatie- en beveiligingsopdrachten zouden hebben uitgevoerd. 1WM VAN STEEN zou bovendien de organisator geweest zijn van die activiteiten. Hij zou opdrachten uitgaande van privé-organismen en/of -personen hebben aangenomen en die opdrachten zelf hebben uitgevoerd en/of zich hiervoor laten bijstaan hebben door andere leden van de POSA en burgers. Zo zou hij ook opdrachten hebben doorgegeven aan andere POSA-leden en burgers om in verschillende dancings te werken met als doel druggebruikers te lokaliseren en te onderscheppen".

1.9. Op 15 juli 1998 vraagt kapitein-commandant AMEYE, commandant van het eerste eskadron infanterie van de Algemene Reserve, aan de procureur des Konings te Antwerpen onder meer naar de omschrijving van de strafbare feiten en naar de overtreden wetsbepalingen in het dossier "Ops ASOP" gepleegd door verzoeker.

Op 20 augustus 1998 meldt de procureur des Konings te Antwerpen aan de Algemene Reserve dat, wat betreft verzoeker, een inbreuk op artikel 2, § 1, en artikel 5, 6°, van de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen en interne bewakingsdiensten kan worden weerhouden alsook een inbreuk op artikel 458 SWB, meer bepaald schending van het beroepsgeheim. Hij verklaart dat verzoeker door hem wordt beschouwd als organisator van bewakingsdiensten. Hij meldt tevens dat zijn ambt niet zal overgaan tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek en dat "in het kader van operatie ASOP, die aan de basis lag van de tuchtsancties lastens betrokkenen geen processen-verbaal werden opgesteld, doch dat het onderzoek enkel verliep op basis van vertrouwelijke verslagen, gezien het hier om een intern onderzoek bij POSA ging".

1.10. Op 2 september 1998 stelt de commandant van het eerste eskadron infanterie van de Algemene Reserve ten laste van verzoeker een inleidend verslag op.

1.11. Op vraag van de commandant van de Algemene Reserve of verzoeker zich kan verplaatsen en of hij in staat is om aan een tuchtprocedure deel te nemen meldt geneesheer-kapitein DECLEYRE van het Medisch detachement bij het Algemeen Commando aan de directeur personeel en logistiek van de Algemene Reserve op 9 november 1998 dat verzoeker vanuit medisch standpunt "bekwaam (is) op de hoogte te worden gesteld of gehoord te worden in het kader van een disciplinair onderzoek" en dat hij in staat is om zich aan te bieden en te verplaatsen.

1.12. Op 15 december 1998 wordt verzoeker door kolonel KONINCKX, commandant van de Algemene Reserve, opgeroepen om voor hem te verschijnen.

1.13. Met een fax van 25 december 1998 vraagt de verdediger van verzoeker aan de commandant van de Algemene Reserve om enkele stukken en getuigenverklaringen aan het tuchtdossier toe te voegen.

Met een fax van 30 december 1998 antwoordt de commandant van de Algemene Reserve aan de verdediger van verzoeker dat hij ingaat op het verzoek om enkele stukken en getuigenverklaringen aan het tuchtdossier toe te voegen, doch dat de behandeling van het dossier voor onbepaalde tijd wordt uitgesteld. Er wordt een bijkomend onderzoek gelast. Dat onderzoek wordt afgesloten op 19 mei 1999.

1.14. Bij nota van 16 juni 1999 deelt kolonel VAN PEER, commandant van het district Antwerpen, aan de commandant van de Algemene Reserve mee dat verzoeker op 15 juni 1999 naar aanleiding van een oefening "opleiding als body-guard bij de firma EASS" werd geïdentificeerd als "verantwoordelijke op het terrein voor de oefening". Na onderzoek wordt daarover op 24 juni 1999 een bijkomend inleidend verslag opgemaakt.

1.15. Met een nota van 28 juni 1999 meldt de commandant van de Algemene Reserve aan de raadgevend geneesheer van de provincie Brabant dat verzoeker afwezig is om gezondheidsredenen. Hij vraagt of verzoeker zich kan verplaatsen en of hij in staat is om aan een tuchtprocedure deel te nemen.

Op 30 juni 1999 meldt geneesheer-kapitein-commandant DECLEYRE van het Medisch detachement bij het Algemeen Commando aan de directeur personeel en logistiek van de Algemene Reserve dat verzoeker zich heeft aangeboden ter controle en dat hij vanuit medisch standpunt niet bekwaam is op de hoogte te worden gesteld

of gehoord te worden in het kader van een disciplinair onderzoek.

Met een nota van 7 juli 1999 meldt de waarnemend commandant van de Algemene Reserve aan verzoeker, met verwijzing naar de verklaring van 30 juni 1999 dat de tuchtprocedure wordt geschorst zolang hij uit medisch standpunt onbekwaam wordt geacht eraan deel te nemen.

1.16. Op 29 juni 1999 meldt de commandant van de Algemene Reserve aan de directeur van de Medische Dienst dat verzoeker in zijn achttiende maand afwezigheid om gezondheidsredenen in de loop van vierentwintig opeenvolgende maanden is. Hij stelt dat verzoeker, overeenkomstig artikel 17, § 1, van het koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, verplichtend aan een medisch onderzoek moet worden onderworpen.

Met een nota van 12 juli 1999 zendt geneesheer-majoor HOPPENBROUWERS van de Medische Dienst van de rijkswacht aan de directie van het personeelsbeheer een vertrouwelijk attest van medisch onderzoek (model 5) en een bijlage "medisch geheim" bestemd voor de voorzitter van de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform.

Met een nota van 28 juli 1999 meldt de directie van het personeelsbeheer aan de commandant van de Algemene Reserve dat verzoeker definitief lichamelijk ongeschikt tot de dienst werd bevonden en dat de zaak moet voorgelegd worden aan de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform. Die beslissing wordt op 30 juli 1999 aan verzoeker meegedeeld.

1.17. Met een nota van 28 juli 1999 vraagt de commandant van de Algemene Reserve aan de raadgevend geneesheer van de provincie Brabant opnieuw of verzoeker

zich kan verplaatsen en of hij in staat is om aan een tuchtprocedure deel te nemen.

Op 29 juli 1999 meldt geneesheer-kapitein-commandant DECLEYRE van het Medisch detachement bij het Algemeen Commando aan de commandant van de Algemene Reserve dat verzoeker vanuit medisch standpunt bekwaam is op de hoogte te worden gesteld of gehoord te worden in het kader van een disciplinair onderzoek.

1.18. Met een nota van 30 juli 1999 zendt de commandant van de Algemene Reserve het sub 1.14. vermelde bijkomend inleidend verslag aan verzoeker, die wordt opgeroepen om voor de korpscommandant te verschijnen op 26 augustus 1999.

1.19. Op 12 augustus 1999 meldt de voorzitter van de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform aan de directie van het personeelsbeheer dat verzoeker aan een deskundig medisch onderzoek onderworpen zal worden in het Militair Hospitaal. Om de psychiater de nodige informatie te geven over de persoonlijkheid van verzoeker wordt gevraagd een informatief verslag toe te zenden met daarin de antwoorden op een aantal vragen. Dat verslag wordt aan de commissie bezorgd op 30 september 1999.

1.20. Op 26 augustus 1999 wordt een proces-verbaal opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de sub 1.18. vermelde oproeping en dat hij zich evenmin heeft laten vertegenwoordigen. De korpscommandant beslist de procedure verder te zetten; zij wordt geacht op tegenspraak te zijn gevoerd. Hij gaat over tot het verhoor van enkele getuigen.

1.21. Met een nota van 27 augustus 1999 meldt de commandant van de Algemene Reserve aan verzoeker dat hij besloten heeft om de onderzoeksraad te adiëren omdat de feiten vermeld in het inleidend verslag van 2 september

1998 en het bijkomend inleidend verslag van 24 juni 1999 een tuchtinbreuk uitmaken en voldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor een ontslag van ambtswege. De nota wordt aangetekend verzonden doch wordt geweigerd.

Op 9 september 1999 zendt de commandant van de Algemene Reserve een zeer omstandig gemotiveerde nota aan de voorzitter van de onderzoeksraad waarin hij voorstelt verzoeker van ambtswege uit zijn ambt te ontslaan.

1.22. Met een nota van 13 september 1999 wordt verzoeker opgeroepen om op 10 november 1999 voor de onderzoeksraad te verschijnen. De nota wordt tweemaal aangetekend verzonden aan verzoeker doch wordt niet afgehaald. De datum van verschijning wordt verplaatst naar 1 december 1999. Bij de kennisgeving van die nieuwe datum van verschijning stelt verzoeker dat hij "om medische redenen niet (kan) handtekenen".

Op 19 oktober 1999 ondertekent dokter JACO, militair aangenomen geneesheer, een medisch attest met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker. Hij besluit als volgt :

"Patiënt blijft door dit alles onder continue medische behandeling bij Dr. Restiau, neuropsychiater te Antwerpen.

Ondanks zijn deskundige begeleiding is er tot op heden geen beterschap (te) bemerken.

De prognose van deze psychische aandoening is niet gunstig hiermee bedoel ik dat de ziekteduur zeer lang kan aanslepen en dat de sekwellen blijvende zijn".

Op 9 november 1999 vraagt de waarnemend commandant van de Algemene Reserve aan de directeur van de Medische Dienst op vraag van de voorzitter van de onderzoeksraad een advies te verlenen nopens de geschiktheid van verzoeker om deel te nemen aan de tuchtprocedure en te verschijnen voor de onderzoeksraad. Er wordt gewezen op de beslissing van 12 juli 1999 van

de geneeskundige dienst dat verzoeker definitief lichamelijk ongeschikt is voor de dienst.

Op 16 november 1999 meldt geneesheer-majoor HOPPENBROUWERS van de Medische Dienst aan de waarnemend commandant van de Algemene Reserve dat "er geen fysieke bezwaren (zijn) bij (verzoeker) om voor de onderzoeksraad te verschijnen". Hij stelt ook dat er, "gezien de voorgeschiedenis en de reden waarom de procedure (voor de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform) is gestart, geen uitspraak kan gedaan worden omtrent de niet-fysieke geschiktheid om voor de onderzoeksraad te verschijnen".

Op 23 november 1999 zendt de secretaris van de onderzoeksraad aan verzoeker de bevindingen van geneesheer-majoor HOPPENBROUWERS van 16 november 1999. Hij laat verder weten dat de zaak zoals gepland door de onderzoeksraad zal worden behandeld op 1 december 1999 en dat bij het niet gevolg geven aan deze oproeping de zaak zal worden behandeld in zijn afwezigheid en, overeenkomstig artikel 21, § 5, tweede lid, van de wet van 27 december 1973, zal worden geacht op tegenspraak te zijn gevoerd.

1.23. Tijdens de zitting van de onderzoeksraad van 1 december 1999 stelt de voorzitter de afwezigheid van verzoeker vast. Gezien de afwezigheid van verzoeker wordt de zaak geacht op tegenspraak te zijn gevoerd. De onderzoeksraad beslist de zaak in voortzetting te behandelen op 15 december 1999 teneinde over te gaan tot het verhoor van getuigen.

Tijdens de zitting van de onderzoeksraad van 15 december 1999 stelt de voorzitter opnieuw de afwezigheid van verzoeker vast.

De onderzoeksraad brengt een tussenadvies uit. Meer bepaald moet volgens hem uit nader onderzoek blijken of verzoeker nu al dan niet gerechtvaardigd afwezig is gebleven voor de onderzoeksraad. Het advies luidt :

"(de onderzoeksraad)
gelast (...) de korpscommandant :
1. een deskundige geneesheer-psychiater opdracht te geven om 1WM VAN STEEN te onderzoeken teneinde vast te stellen of laatstgenoemde fysisch en/of psychisch bekwaam is zich te verdedigen met betrekking tot de tegen hem gevoerde tuchtprocedure;
2. na ontvangst van dit verslag, deze stukken binnen de kortst mogelijke tijd toe te zenden aan het Srt OR".

1.24. Op 24 januari 2000 verklaart geneesheer-majoor HOPPENBROUWERS dat volgens het advies van de geneesheer-specialist, die verzoeker persoonlijk onderzocht had op 19 januari 2000, verzoeker in staat is om voor de onderzoeksraad te verschijnen en dat zijn bevattingsvermogen dermate is dat hij de procedure kan begrijpen en dat hij zijn eigen verdediging kan voeren.

1.25. Bij aangetekend schrijven van 2 februari 2000 wordt verzoeker uitgenodigd om voor de onderzoeksraad te verschijnen op 13 maart 2000. Bij de uitnodiging wordt de verklaring van geneesheer-majoor HOPPENBROUWERS van 24 januari 2000 gevoegd. Verzoeker weigert opnieuw de oproeping in ontvangst te nemen.

1.26. Op 24 februari 2000 beslist de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform, na inzage van het dossier en "na het verschijnen van (belanghebbende)" dat deze ongeschikt is voor de dienst en dat deze ongeschiktheid definitief is, in de zin van de wet van 14 februari 1961. Als motivering vermeldt het proces-verbaal "depressie".

Op het proces-verbaal van de beslissing van 24 februari 2000 is tevens als "belangrijk bericht" vermeld dat een eventueel beroep tegen de beslissing kan worden aangetekend bij de voorzitter van de Militaire Commissie van Beroep voor Geschiktheid en Reform binnen de dertig dagen na kennisgeving van de beslissing. De beslissing van 24 februari 2000 wordt verzoeker toegezonden met een aangetekende zending van 24 februari

2000 die voor aflevering wordt ondertekend op 1 maart 2000.

1.27. Tijdens de zitting van de onderzoeksraad van 13 maart 2000, waarop verzoeker opnieuw afwezig is, wordt namens de korpscommandant gevraagd dat het ontslag van ambtswege als tuchtstraf zou worden opgelegd, alsook, subsidiair, dat de voorafgaandelijke detachering naar de Algemene Reserve zou worden omgezet in een definitieve mutatie en dat een inzetverbod zou worden opgelegd voor het district Antwerpen en voor een functie in een speciale eenheid (SIE en POSA).

De onderzoeksraad geeft dan het volgende advies : drie feiten zijn bewezen.

-Feit 1 :

"1WM VAN STEEN, lid van POSA/2, heeft tussen 01-10-1997 en 16-06-1999, buiten dienstverband, meermaals tegen betaling verschillende observatie- en bewakingsopdrachten uitgevoerd in opdracht van burgers.";

-Feit 2 :

"1WM VAN STEEN, lid van POSA/2, heeft tussen 12-09-1997 en 16-06-1999, buiten dienstverband, meermaals, tegen betaling, observatie- en bewakingsopdrachten georganiseerd in opdracht van burgers en bij deze gelegenheden specifieke en vertrouwelijke politionele tactieken en technieken eigen aan de speciale eenheid, misbruikt".;

-Feit 3 :

"1WM VAN STEEN, lid van het POSA/2, heeft tussen 12-09-1997 en 16-06-1999 verzuimd loyaal te handelen tegenover zijn meerderen.";

De feiten worden aan verzoeker ten laste gelegd; zij betreffen een "tekortkoming aan de ambtsplichten en de waardigheid van het ambt" en zijn "in hun geheel zeer zwaarwichtig". Voorgesteld wordt verzoeker te bestraffen met het ontslag van ambtswege op grond van volgende overwegingen :

"Overwegende dat de korpscommandant, bij de bepaling van de straf, voldoende rekening houdt met de ernst van de gepleegde feiten;

dat deze feiten zeer zwaarwichtig zijn; dat zij getuigen dat 1WM VAN STEEN zijn status van

rijkswachter ondergeschikt heeft gemaakt aan de onwettige activiteiten die hij de laatste twee jaar heeft uitgeoefend; dat hij aldus de vertrouwensrelatie tussen hemzelf en de rijksmacht heeft verbroken;

dat het vertrouwen in 1WM VAN STEEN volledig teloor is gegaan;

dat hij door zijn voortdurend en bewust handelen in strijd met de wet en de korpsonderrichtingen het belang van de dienst in ernstige mate heeft geschaad alsmede ernstig afbreuk heeft gedaan aan zijn waardigheid van de status van personeelslid;

dat hij, door in de periodes van verlof om gezondheidsredenen, andere opdrachten uit te voeren in particuliere bedrijven, die daarenboven nog werden uitgevoerd op een onwettelijke wijze, op onherstelbare wijze zijn partijdigheid, zijn beschikbaarheid en zijn onkreukbaarheid heeft geschonden;

dat hij, door ook collega-rijkswachters te betrekken in zijn activiteiten, de rijksmacht als nationale politiedienst schade heeft toegebracht;

Overwegende dat het gedrag van 1WM VAN STEEN niet langer verenigbaar is met zijn status van personeelslid van de rijksmacht;

dat de ernst van de feiten van dien aard is dat het vertrouwen in de rijksmacht blijvend in vraag zou kunnen worden gesteld mocht 1WM VAN STEEN nog langer opgenomen blijven binnen het korps;

dat zijn ingesteldheid niet langer meer getuigt van beschikbaarheid voor de dienst;"

1.28. Bij aangetekende zending van 14 maart 2000 zendt de secretaris van de onderzoeksraad het advies van 13 maart 2000 aan verzoeker.

Op 22 maart 2000 zendt de voorzitter van de onderzoeksraad het advies van 13 maart 2000 aan de minister van Binnenlandse Zaken.

Op 7 april 2000 laat de minister van Binnenlandse Zaken aan de commandant van de rijksmacht weten dat hij zich aansluit bij het advies van de onderzoeksraad en dat hij bijgevolg aan verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege oplegt. Van die beslissing wordt thans de schorsing gevorderd.

1.29. Bij nota van 3 april 2000 zendt de secretaris van de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform het dossier van verzoeker en de beslissing van

24 februari 2000 waarbij verzoeker definitief ongeschikt werd verklaard aan de directie van het personeelsbeheer.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de rechten van verdediging doordat hij zich voor de onderzoeksraad niet heeft kunnen verdedigen aangezien hij medisch ongeschikt was om daar te verschijnen; dat hij van oordeel is dat er nooit rekening gehouden is met de door hem voorgelegde medische attesten en dat, inzonderheid met betrekking tot zijn niet-verschijning voor de onderzoeksraad op 15 maart 1999, hij vooreerst op 24 februari 1999 door de Commissie voor Geschiktheid en Reform reeds definitief ongeschikt was verklaard en vervolgens helemaal geen kennis had van het feit dat arbeidsgeneesheer HOPPENBROUWERS, die hem nooit onderzocht heeft, hem geschikt had verklaard om voor de onderzoeksraad te verschijnen, hetgeen hij in ieder geval had willen weerleggen;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat de beslissing van de Commissie voor Geschiktheid en Reform slechts op 3 april 2000 aan het bestuur ter kennis gebracht is zodat het de onderzoeksraad op 13 maart 2000 materieel onmogelijk was om met de beslissing van de commissie rekening te houden, dat de onderzoeksraad niet bevoegd was om een oordeel uit te spreken over de geneeskundige attesten naar dewelke

verzoeker verwijst omdat de medische onmogelijkheid om te verschijnen een medische aangelegenheid is die voor de onderzoeksraad van 13 maart 2000 door de medische dienst van de rijkswacht -een verklaring van de geneesheer HOPPENBROUWERS, die voor zijn beslissing het advies had ingewonnen van een specialist die verzoeker wel degelijk had onderzocht- was opgelost; dat zij daaraan toevoegt dat verzoeker terdege geweest was op de risico's die verbonden waren met een niet-verschijning voor de onderzoeksraad; dat zij besluit dat het eigenaardig is dat verzoeker zich voor de onderzoeksraad niet verdedigd heeft en zich ook niet heeft laten vertegenwoordigen, terwijl hij voor de Commissie van Geschiktheid en Reform wel degelijk verschenen is, in persoon en bijgestaan door een raadsman;

3.3.1. Overwegende dat de Commissie voor Geschiktheid en Reform haar beslissing van 24 februari 2000 waarbij verzoeker definitief medisch ongeschikt wordt verklaard voor de dienst aan verzoeker ter kennis heeft gebracht op 1 maart 2000; dat verzoeker overeenkomstig de ter zake geldende reglementering de mogelijkheid had om gedurende dertig dagen tegen dat besluit beroep in te stellen zodat de beslissing van 24 februari 2000 ten vroegste op 1 april 2000 definitief kon worden; dat dienovereenkomstig de secretaris van de Commissie met een nota van 3 april 2000 aan de Generale staf van de rijkswacht medegedeeld heeft dat verzoeker op 24 februari 2000 definitief ongeschikt was verklaard; dat verzoeker ook niet aantoonde dat de verwerende partij verplicht was in de tuchtprocedure die tegen hem aanhangig was gemaakt, rekening te houden met gegevens uit een nog niet definitief afgehandelde administratieve procedure -de vraag naar zijn medische geschiktheid- die tegelijkertijd lopende was; dat in die omstandigheden de onderzoeksraad op 13 maart 2000 met die beslissing, geen rekening mocht houden;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker attesten voorlegt van door hem geconsulteerde geneesheren; dat een eerste attest, afgeleverd door dokter JACO, aangenomen militair geneesheer, opgemaakt is op 19 oktober 1999 en dat erin vermeld wordt dat de psychische storing aan dewelke verzoeker lijdt en waarvoor hij door neuropsychiater RESTIAU behandeld wordt, lang kan duren maar dat het niet de formele mededeling bevat dat verzoeker om gezondheidsredenen niet voor de onderzoeksraad kan verschijnen; dat trouwens na de redactie van dat attest, de geneesheer van de medische dienst op 16 november 1999 de fysische bekwaamheid van verzoeker om voor de onderzoeksraad te verschijnen bevestigd heeft terwijl hij zich niet bekwaam achtte om een oordeel te vellen over zijn niet-fysische bekwaamheid; dat de onderzoeksraad dan een bijkomend onderzoek heeft gelast, ter uitvoering waarvan verzoeker op 19 januari 2000 in opdracht van majoor-geneesheer HOPPENBROUWERS in het militair hospitaal onderzocht is door militair geneesheer SCHENKELS -gegeven dat bewezen wordt door een verklaring van geneesheer SCHENKELS die door verzoeker met geen tegenbewijs wordt weerlegd- met de conclusie dat verzoeker in staat was om voor de onderzoeksraad te verschijnen en zich daar te verdedigen; dat de verwerende partij die conclusie aan verzoeker toegezonden heeft; dat de omstandigheid dat verzoeker geweigerd heeft de postzending in ontvangst te nemen niet belet dat thans vastgesteld wordt dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om zich ten overstaan van de onderzoeksraad te laten verdedigen tegen de conclusie van dokter HOPPENBROUWERS, maar dat hij zulks niet heeft gedaan; dat het attest van neuropsychiater RESTIAU, opgemaakt op 17 januari 2000 -dit is vooraleer verzoeker door geneesheer SCHENKELS onderzocht is- ook dat tegenbewijs niet bevat; dat bijgevolg de onderzoeksraad de rechten van verdediging niet geschonden heeft toen hij op 13 maart 2000, met verwijzing naar het advies van dokter

HOPPENBROUWERS, besloten heeft dat de zaak geacht kon worden op tegenspraak te zijn gevoerd;

3.3.3. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat een tuchtmaatregel moet steunen op wettige en deugdelijke motieven, die behoorlijk door het bestuur moeten bewezen worden en waarbij de betrokkene het vermoeden van onschuld geniet, terwijl die bewijzen -zoals de onderzoeksraad heeft aangenomen- niet besloten kunnen liggen in eenzijdige en overigens betwiste bevindingen van wachtmeester VAN SANDT en terwijl verzoeker alleen feiten uit 1997 bekend heeft zodat de onderzoeksraad onmogelijk kon stellen dat gedurende een lange tijdspanne (van september/oktober 1997 tot 16 juni 2000) misdragingen werden vastgesteld;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat, naar blijkt uit de feitelijke uiteenzetting vermeld in zijn advies, de onderzoeksraad het bewijs van de feiten niet gesteund heeft op eenzijdige vaststellingen van slechts één rijkswachter en dat ook de stelling van verzoeker met betrekking tot de periode waarin de feiten zijn gepleegd niet opgaan aangezien de onderzoeksraad alleen maar aangenomen heeft dat verzoeker tussen 1 oktober 1997 en 16 juni 1999 meermaals de feiten 1 en 2 gepleegd heeft;

4.3.1. Overwegende dat de bestreden beslissing van 7 april 2000 een duidelijke omschrijving geeft van de tegen verzoeker aangehouden drie tuchtfeiten; dat in het advies van de onderzoeksraad van 13 maart 2000, waarop de minister zich heeft gesteund, duidelijk aangegeven wordt dat de onderzoeksraad de drie feiten bewezen heeft geacht op grond van de activiteitenverslagen van de operatie ASOP, op grond van de vaststellingen van de

rijkswachtbrigade Brasschaat, op grond van de bekentenis van eerste wachtmeester VAN HOEK dat hij "tussen 1996 en eind 1997 (...) enkele malen een observatieopdracht uitgevoerd (heeft) op vraag van VAN STEEN" en op grond van twee getuigenverklaringen, afgelegd tegenover commandant KONINGS op 26 augustus 1999; dat al die stukken in verzoekers tuchtdossier zijn opgenomen en dat niet wordt ingezien waarom zij geen deugdelijk bewijs zouden vormen voor de ten laste gelegde feiten; dat de omstandigheid dat de onderzoeksraad geen preciese opsomming heeft gegeven van de data waarop de feiten zijn gepleegd maar zich beperkt heeft tot het aangeven van de periode waarin de feiten -die voor het overige deugdelijk bewezen worden- zijn gepleegd het bewijs van de feiten niet aantast terwijl verzoeker ook niet aantoont dat dat gegeven zijn situatie heeft verzwaard; dat dienvolgens het besluit zich opdringt dat de verwerende partij zich voor het bestreden besluit gesteund heeft op concrete en behoorlijk bewezen feiten; dat het middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert doordat de tuchtprocedure onredelijk lang aangesleept zou hebben (eerste onderdeel), doordat het onderzoek op een ongeoorloofde wijze gevoerd is (tweede onderdeel), doordat het bestreden besluit getuigt van vooringenomenheid (derde onderdeel), doordat de feiten onnauwkeurig en op misleidende wijze geacteerd zijn (vierde onderdeel), doordat geen rekening gehouden is met de beslissing van de Commissie voor Geschiktheid en Reform van 24 februari 2000 waarbij hij definitief ongeschikt verklaard is (vijfde onderdeel) en doordat bij het opleggen van de tuchtstraf rekening gehouden is met een doorgehaalde tuchtstraf (zesde onderdeel);

Overwegende dat verzoeker de verschillende onderdelen als volgt adstrueert :

- eerste onderdeel : de feiten waren ter kennis van het bestuur in 1997 maar het heeft tot april 2000 geduurd alvorens een sanctie is opgelegd, hoewel reeds in mei 1998 geweten was dat geen strafvervolgning zou ingesteld worden, hoewel verzoeker reeds in september 1998 voorlopig gedetacheerd is en hoewel het voorstel om hem ambtshalve te ontslaan dagtekent van 9 september 1999 terwijl de onderzoeksraad op 15 december 1999 een tussenadvies heeft uitgesproken en hij dan nog tot april 2000 heeft moeten wachten op een eindbeslissing;
- tweede onderdeel : het onderzoek tegen verzoeker is volledig gesteund op bevindingen gemaakt na infiltratie en uitlokking, wat een bijzondere opsporingstechniek is die overeenkomstig ministeriële richtlijnen in zijn geval -waarin duidelijk geen sprake is van zware criminaliteit- niet gebruikt had mogen worden;
- derde onderdeel : het onderzoek was erop gericht bewijzen te verzamelen over ongeoorloofde banden van verzoeker met adjudant-chef VAN MECHELEN, die een bijzonder slechte relatie had met commandant DEBACKER, en verzoeker aldus te betrekken bij inbreuken begaan door VAN MECHELEN;
- vierde onderdeel : hij ontkent op 15 juni 1999 voor rekening van de firma EASS een oefening te hebben geleid en daarvoor betaald te zijn; daarenboven wordt voor de andere ten laste gelegde tuchtfeiten geen preciese datum aangeduid; de verwijzing naar de lange periode waarin hij zich zou misdragen hebben heeft de verkeerde conclusie toegelaten dat hij manifest de korpstucht negeerde en dat hij zich tijdens ziekteverloven haast permanent ten dienste stelde van private opdrachtgevers;
- vijfde onderdeel : het bestreden besluit houdt geen rekening met de beslissing van de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform waarbij hij definitief ongeschikt verklaard is, hoewel die beslissing een gans ander licht werpt op de zaak;
- zesde onderdeel : er is bij de beoordeling van de feiten rekening gehouden met een eerdere tuchtstraf die

op het ogenblik van het verslag van de onderzoeksraad was doorgehaald;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het volgende verweer biedt :

- eerste onderdeel : de redelijke termijn-eis geldt slechts indien het bestuur niet gebonden is door geen positiefrechtelijke norm en daarenboven is de beoordeling van de redelijkheid van de termijn functie van de concrete omstandigheden van de zaak; het dossier toont geen hiaten in de procedure aan die bij verzoeker de indruk konden wekken dat de verwerende partij zich niet meer voor zijn zaak interesseerde; alle onderzoeksdaden zijn binnen een redelijke termijn afgerond; de tucht-procedure is trouwens om medische redenen geschorst en verschillende pogingen om verzoeker kennis te geven van een oproeping zijn vruchteloos gebleken; daarenboven zijn, afgezien van het tuchtfeit van 15 juni 1999, de tuchtfeiten ten vroegste vastgesteld op 3 april 1998;
- tweede onderdeel : de vraag is of de bestreden tucht-maatregel steunt op wettige en deugdelijke motieven; moet de overheid bij de vorming van haar opinie de beginselen van de bewijsvoering in acht nemen, dan oordeelt zij, onder toezicht van de Raad van State, discretionair wanneer de feiten als bestaand en bewezen beschouwd mogen worden;
- derde onderdeel : voor dit middel is er geen feitelijke grondslag want het onderzoek is duidelijk ingesteld op basis van een verklaring van een personeelslid die onwettige praktijken in het korps wenste aan te klagen, zonder dat de contacten tussen verzoeker en VAN MECHELEN daarbij een rol speelden;
- vierde onderdeel : de feiten zijn behoorlijk bewezen, zelfs indien verzoeker het feit van 15 juni 1999 ontkent; dat hij volgens zijn geneesheer binnen zijn ziekteverlof iets mocht doen belet niet dat hij geen activiteiten mocht verrichten waarvan hij wist dat het om tuchtinbreuken ging;

- vijfde onderdeel : het verslag van de medische commissie is slechts definitief geworden na de zitting van de onderzoeksraad;
- zesde onderdeel : noch uit het inleidend verslag van 2 september 1998, noch uit het bijkomend inleidend verslag van 24 juni 1999, noch uit de adiëring van de onderzoeksraad blijkt dat de tuchtstraf waarop verzoeker doelt een rol zou hebben gespeeld; daarenboven is de administratieve vergissing rechtgezet voor de vergadering van de onderzoeksraad van 15 december 1999;

5.3.1. Overwegende dat het beginsel van behoorlijk bestuur, dat de overheid ertoe verplicht een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te doen, zich niet verdraagt met een uitdrukkelijke bepaling ter zake; dat, aangezien voor het onderhavige geval artikel 24/38, § 1, derde lid, van de wet van 27 december 1973 bepaalt dat de tuchtvordering die uitloopt op een ontslag van ambtswege verjaart twee jaar na de vaststelling van de feiten, verzoeker zich niet op de schending van de redelijke termijn-eis ten aanzien van de afhandeling van de tuchtprocedure kan beroepen; dat, het middel dan begrijpende als een schending van artikel 24/38, § 1, van de wet van 27 december 1973, vastgesteld wordt dat verzoeker ook tuchtrechtelijk vervolgd is voor feiten gepleegd op 15 juni 1999 (het leiden van een oefening voor bescherming van V.I.P.'s in opdracht van een particulier), dat overeenkomstig artikel 24/38, § 1, laatste lid, van de wet van 27 december 1973 de verjaringstermijn voor de gehele tuchtvordering aangevangen is bij de vaststelling van dat feit en dat de uiteindelijke tuchtstraf opgelegd is op 7 april 2000, dit wil zeggen op een ogenblik dat de verjaring niet was ingetreden;

Overwegende dat, waar verzoeker opmerkt dat op 9 september 1999 het voorstel is geformuleerd om hem ambtshalve te ontslaan terwijl het dan tot 15 december

geduurd heeft alvorens de onderzoeksraad een tussenadvies gegeven heeft en tot eind april 2000 alvorens hem kennis gegeven is van de uiteindelijke beslissing, hij lijkt aan te voeren dat de verwerende partij bij de afhandeling van de onderzoeksfase van zijn dossier heeft getalmd; dat, aangenomen dat de wettelijk ingestelde verjaringstermijn om binnen de twee jaar na de vaststelling der feiten tot een einduitspraak te komen niet uitsluit dat de verschillende daden van onderzoek elk op zich niet onredelijk lang mogen aanslepen, de Raad van State in de huidige stand van het geding op zicht van de stukken van het administratief dossier vaststelt dat, indien er al van enige vertraging in het onderzoek zou kunnen gesproken worden, verzoeker zelf daar in de eerste plaats verantwoordelijk voor is wegens de door hem gevoerde obstructie bij het in ontvangst nemen van brieven van de verwerende partij - een houding die hij niet ten toon gespreid heeft in de gelijktijdig gevoerde administratieve procedure voor de behandeling van zijn zaak door de Medische Commissie voor Geschiktheid en Reform; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.3.2. Overwegende dat de procureur des Konings van Antwerpen op 4 juni 1998 de verwerende partij de toelating gegeven heeft om voor het tuchtonderzoek tegen leden van het rijkswachtpersoneel gebruik te maken van de verslagen opgemaakt in de operatie-ASOP; dat de onderzoeksraad vastgesteld heeft dat de procureur des Konings altijd de leiding van het onderzoek heeft behouden en dat hij dan besloten heeft dat de gegevens uit die verslagen regelmatig aangewend konden worden in de tuchtzaak tegen verzoeker; dat in de huidige stand van de zaak niet wordt ingezien op welke wijze een ministeriële richtlijn met betrekking tot het gebruik van infiltratietechnieken in strafzaken de bewijsvoering in deze tuchtzaak zou kunnen vitiëren; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.3.3. Overwegende dat het dossier geen gegevens bevat die erop wijzen dat aan verzoeker ooit verweten is dat hij ongeoorloofde contacten heeft gehad met adjudant-chef VAN MECHELEN; dat de omstandigheid dat in de verklaring van 20 augustus 1997 waarmee het onderzoek op gang gebracht de naam van verzoeker enkele keren in verband wordt gebracht met die van adjudant-chef VAN MECHELEN nog niet betekent dat het de bedoeling was verzoeker te beladen met verdachtmakingen die enkel gesteund waren op zijn relatie met VAN MECHELEN, die geen goede reputatie had; dat het derde onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.3.4. Overwegende dat in het feit dat geen preciese data zijn opgegeven voor de door verzoeker gepleegde feiten, maar dat de feiten gesitueerd worden in een bepaalde periode, geen onzorgvuldig handelen van de verwerende partij kan worden gezien; dat verzoeker er met het oog op zijn verdediging niet door misleid is geworden; dat verzoeker ook niet kan gevolgd worden waar hij beweert dat de onderzoeksraad uit de omstandigheid dat de feiten zich in een ganse periode zouden hebben voorgedaan afgeleid heeft dat hij zich permanent ten dienste zou gesteld hebben van private opdrachtgevers;

Overwegende dat verzoeker ontkent dat hij op 15 juni 1999 verkeerd zou hebben gehandeld; dat hij betwist dat hij de oefening zou hebben geleid en dat hij voor zijn prestatie betaald zou geworden zijn; dat die beweringen evenwel niet opwegen tegen de vaststellingen die de onderzoeksraad op grond van in het dossier berustende verklaringen naar recht en redelijkheid heeft kunnen maken; dat het vierde onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.3.5. Overwegende dat reeds bij het onderzoek van het eerste middel vastgesteld is dat de onderzoeksraad, toen hij op 13 maart 2000 de zaak van verzoeker behan-

delde, geen kennis moest of kon hebben van de beslissing van 24 februari 2000 van de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform; dat verzoeker niet aantoonde welke bepaling er de minister, toen hij op 7 april 2000 het bestreden tuchtstrafbesluit nam, zou toe verplichten in zijn afweging toch de beslissing van de Militaire Commissie te betrekken; dat het vijfde onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.3.6. Overwegende dat de gegevens van het administratief dossier aantonen dat op 9 december 1996 verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is met een blaam; dat overeenkomstig artikel 24/39 van de wet van 27 december 1973 dergelijke tuchtstraf drie jaar nadien doorgehaald wordt indien inmiddels geen nieuwe tuchtstraf wordt opgelegd; dat te dezen op de hoorzitting van 15 december 1999 door de officier-verslaggever uiteengezet is dat de blaam ambtshalve geschrapt werd en dat toen een nieuw strafblad in het dossier is neergelegd waarop geen tuchtstraf meer vermeld was; dat verzoeker niet aantoonde op welke wijze de onderzoeksraad op 13 maart 2000 in weerwil van dat gegeven toch nog rekening gehouden zou hebben met die doorgehaalde straf; dat het zesde onderdeel van het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert doordat, zonder verantwoording, andere bij de zaak betrokken rijkswachters gestraft zijn met veel lichtere tuchtstraffen, onder meer twee en drie weken non-activiteit;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat het gelijkheidsbeginsel erop gericht is gelijke toestanden gelijk te behandelen en dat de verschillende tuchtdossiers duidelijk aantonen dat de betrokken rijkswachters zich niet in dezelfde situatie bevonden; dat zij dan verwijst naar het verslag

van de onderzoeksraad waarin uiteengezet is, samengevat, dat verzoeker "organisator of medeorganisator" was van een zwartwerk-circuit, dat hij de leiding had van de uitvoering van een aantal laakbare opdrachten en dat hij andere rijkswachters bij zijn activiteiten betrokken heeft;

6.3. Overwegende dat uit de gegevens van de dossiers, zoals die bij de Raad van State zijn neergelegd in de gedingen ingeleid door de rijkswachters waarmee verzoeker zich vergelijkt en die door de auditeur-verslaggever onderzocht zijn -zonder dat verzoeker de conclusies van dat onderzoek betwist of nuanceert-, blijkt dat de verwerende partij terecht de situatie van verzoeker vanuit een gans andere optiek benaderd heeft in die zin dat verzoeker niet alleen observatie- en beveiligingsopdrachten heeft uitgevoerd, maar dat hij de leiding had van die opdrachten, dat hij die opdrachten zelfs georganiseerd heeft en dat hij bij die gelegenheid gebruik heeft gemaakt van specifieke en vertrouwelijke politionele technieken; dat de verwerende partij vanuit dat oogpunt -en zoals de onderzoeksraad ook heeft gedaan- de situatie van verzoeker anders kon beoordelen dan die van de andere bij de zaak betrokken rijkswachters; dat het middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel doordat (eerste onderdeel) de hem opgelegde straf volstrekt onevenredig is aan de feiten die hem ten laste konden worden gelegd en doordat (tweede onderdeel) de onderzoeksraad tot zijn advies gekomen is door middel van een niet-geheime stemming;

Overwegende dat verzoeker het middel als volgt adstrueert :

- eerste onderdeel : er wordt geen preciese verantwoording gegeven voor het opleggen van de zwaarste tucht-

straf; hij heeft een blanco-strafblad en een goede staat van dienen; andere betrokkenen zijn veel milder gestraft; de feiten zijn strafrechtelijk niet vervolgd en zijn geruime tijd geleden gepleegd;

- tweede onderdeel : leden van een vergadering moeten geheim stemmen als het om personen gaat; uit het advies van de onderzoeksraad blijkt niet dat er een geheime stemming plaatsgevonden heeft; daarenboven is in het advies ook de uitslag van de stemming niet vermeld;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt :

- over het eerste onderdeel van het middel : de Raad van State mag enkel een marginaal toezicht uitoefenen op de zwaarte van de straf; de uitoefening van de tuchtvoordring staat los van de strafvordering want beiden hebben een andere invalshoek; dat de strafzaak geseponeerd is noch de vaststelling dat verzoeker niet bij ordemaatregel uit de dienst verwijderd is, belet niet dat de betrokkene tuchtrechtelijk bestraft wordt; de tucht-overheid moet in de eerste plaats oog hebben voor het belang van de dienst, dit wil zeggen de vraag naar de verstoring, door de bewezen geachte feiten, van de orde binnen de dienst, met inbegrip van de vraag naar de nog bestaande vertrouwensrelatie tussen de ambtenaar en zijn meerderen; vanuit dat oogpunt komt in dit geval de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege niet geheel onredelijk voor, want er is, rekening houdend met de duidelijk verstoorde vertrouwensrelatie, geen alternatief;

- over het tweede onderdeel van het middel : er is wel degelijk geheim gestemd;

7.3.1. Overwegende enerzijds dat de verwerende partij er terecht op wijst dat een seponering van het strafdossier niet belet dat de overheid tuchtrechtelijk optreedt; dat die seponering de beoordelingsvrijheid van het bestuur op het stuk van de strafmaat in beginsel ook

niet inperkt zodat het opleggen van de zwaarste tuchtstraf niet per se onevenredig is wanneer aan de strafvordering een einde is gesteld; dat zulks ook geldt ten aanzien van de beoordeling van het verleden van de ambtenaar, meer bepaald zijn goede staat van dienen en zijn blanco-tuchtverleden; dat anderzijds vastgesteld moet worden dat verzoeker ernstige feiten heeft gepleegd, die normaliter niet kunnen geduld worden van een rijkswachter; dat de onderzoeksraad de strafmaat ook uitvoerig heeft becommentarieerd in een overtuigende uiteenzetting; dat dienvolgens de opgelegde straf niet kennelijk onevenredig bevonden wordt met de bewezen geachte feiten; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

7.3.2. Overwegende anderzijds, wat betreft de vraag of de onderzoeksraad in een geheime stemming tot zijn advies gekomen is, dat uit het door de auditeur-verslaggever ingestelde onderzoek, en meer bepaald uit het hem voorgelegde proces-verbaal van de werkzaamheden van de onderzoeksraad op 13 maart 2000 -een stuk ondertekend door de voorzitter en de secretaris van de onderzoeksraad dat door verzoeker niet van valsheid is betichtblijkt dat de onderzoeksraad bij geheime stemming een antwoord gegeven heeft op de vraag of de feiten bewezen zijn, of verzoeker die feiten heeft gepleegd, of zij tuchtrechtelijk strafbare gedragingen vormen, of de tuchtinbreuken in hun geheel 'zeer zwaarwichtig (zijn)' en of, als tuchtstraf, het ontslag van ambtswege moest worden opgelegd; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

8. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december 2000, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
		wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.